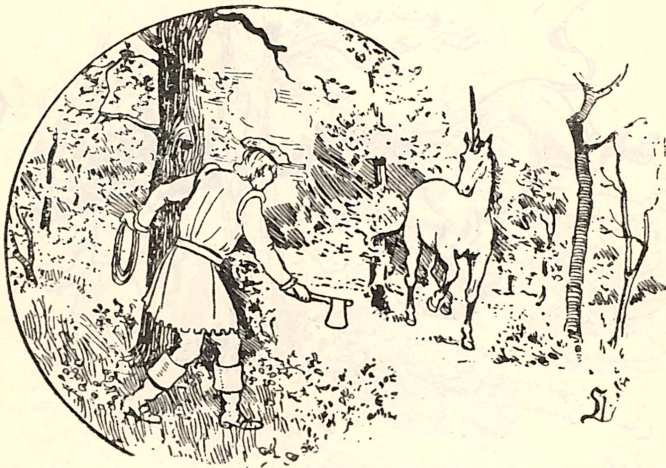

Той не чака дълго време. Скоро ликорната се зададе и, щомъ видѣ шивача, спусна се като стрѣла напредъ, за да го прикове на земята.

„По-полека, по-полека! Това не става тъй лесно!“ — извика шивачътъ и застана неподвижно, като очакваше да се приближи животното повече. Когато той забѣлѣжи, че ликорната се готви да направи послѣдния си скокъ, дръпна се лекичко задъ едно дърво, върху което ликорната се хвърли съ всичката си сила. Тя заби рога си

въ дървото тъй добръ, че не бѣ възможно да го извади и така неволно стана плѣнница.

„Ето, хванахъ мойто врабче!“ — радостно каза младиятъ храбъръ човѣкъ. Излѣзе тогава той прѣдъ дървото, върза вжето около шията на ликорната, отсѣче съ брадвата рогътъ ѝ до самото дърво и поведе животното да го прѣдстави на царя

Но царътъ сѣ още не даваше обѣщаната награда, за това той прѣдложи на шивача да изпълни другъ, новъ подвигъ. Прѣди да го ожени за дъщеря си, той поиска отъ него да убие единъ